

Sygn. akt X C 2290/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., wniósł o zasądzenie od pozwanej E. R. kwoty 208,32 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od niej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (obecnie (...) S.A.) jako wierzycielem pierwotnym umowy o świadczenie usług z dnia 23 grudnia 2006 r. Zadłużenie pozwanej potwierdzają dokumenty księgowe, powstałe na podstawie powołanej umowy: (...) z dnia 11 października 2010 r. z datą płatności w dniu 18 października 2010 r. na kwotę 79,19 zł., pozostało do zapłaty 73,41 zł., oraz (...) z dnia 09 listopada 2010 r. z datą płatności w dniu 16 listopada 2010 r. na kwotę 48,00 zł., pozostało do zapłaty 48,00 zł. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu, wynosi 208,32 zł. i składa się na nie kwota 121,41 zł. z tytułu niezapłaconych dokumentów księgowych i kwota 86,91 zł. stanowiąca odsetki ustawowe za opóźnienie. Wierzyciel pierwotny w dniu 20 kwietnia 2015 r. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda zgodnie z art. 509 k.c. W ten sposób powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu.

Pozwana E. R. nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana E. R. zawarła w dniu 21 grudnia 2006 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę abonencką o świadczenie usług.

(dowód: umowa k. 9)

W dniu 11 października 2010 r. (...) S.A. wystawił dokument sprzedaży nr (...), w którym obciążył pozwaną obowiązkiem zapłaty na jego rzecz kwoty 73,41 zł., określając termin płatności na dzień 18 października 2010 r., przy czym należność z tytułu bieżącego rozliczenia wynosiła 79,19 zł. Następnie w dniu 09 listopada 2010 r. wystawił kolejny dokument sprzedaży nr (...), w którym należność z tytułu bieżącego rozliczenia wynosiła 48,00 zł., należność z poprzedniego okresu – 73,41 zł i do zapłaty łącznie 121,41 zł. Termin płatności ustalono na dzień 16 listopada 2010 r.

(dowód: dokumenty sprzedaży k. 10-11, 12-13)

W dniu 08 czerwca 2015 r. sporządzone zostało przez (...) S.A. z siedzibą w W. pismo, którym zawiadamiano pozwaną, iż Spółka ta przeniosła przysługującą wobec niej wierzytelność na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.. Jednocześnie informowano o tym, że wysokość zadłużenia wraz z odsetkami wynosi 191,37 zł. i wyznaczano termin do zapłaty na rachunek obecnego wierzyciela. W tym samym dniu, tj. 08 czerwca 2015 r., zostało sporządzone pismo, adresowane do pozwanej, w którym powód wezwał ją do zapłaty kwoty 191,37 zł. w terminie do dnia 22 czerwca 2015 r.

(dowód: pismo k. 6, 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, bowiem powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej E. R..

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanej. Tymczasem nie przedłożył on tej umowy. Zatem nie można było zweryfikować jego twierdzeń, czy rzeczywiście jakkolwiek umowa cesji została zawarta, na jakich warunkach i co było jej przedmiotem. Sąd nie miał możliwości zbadania, czy umowa przelewu, na którą powołuje się powód, wywarła skutek prawny.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

Dowodem na powyższe okoliczności nie mogą być w związku z tym pisma z dnia 08 czerwca 2015 r., tym bardziej, że – co trzeba podkreślić – stroną umowy o świadczenie usług była (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a umowa przelewu zawarta została przez powoda z (...) S.A. Podobnie zawiadomienie o zmianie wierzyciela podpisane zostało przez osobę, działającą w imieniu (...) S.A. Nastęstwo prawne między obu podmiotami nie zostało wykazane.

Faktu nabycia wierzytelności powód zatem nie udowodnił. Co więcej – w uzasadnieniu pozwu powołuje się on na umowę o świadczenie usług z dnia 23 grudnia 2006 r., a dołączył umowę z dnia 21 grudnia 2006.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż powód nie wykazał, że przysługuje mu względem pozwanej dochodzona wierzytelność. Nie przedstawił żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanej. Nie wykazał tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie. Zgodnie zaś z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Powinien on wykazać wszystkie okoliczności, stanowiące podstawę żądania pozwu.

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Od tego obowiązku nie zwalnia powoda unormowanie z art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Agnieszka Brzowska